

[Anker Lau.]

det formål, man påstår den har, og jeg synes ikke, nogen har bekræftet dette stærkere og bedre end den højtærede minister selv. Nok siger den højtærede minister i sin fremsættelsestale, at man må anse det for nødvendigt, at vi fortsat har en lov, der af hensyn til vore valutaforhold muliggør en vis regulering af indførslen, men så tilføjes det — sp. 357 — at

„hertil kommer, at de mange års importregulering har påvirket vor industrielle struktur på en sådan måde, at en pludselig ophævelse af vor importregulering ville stille betydelige dele af vor industri over for endog meget store vanskeligheder.“

Ja, her slap det ud. Loven er en beskyttelseslov, og det er jo i virkeligheden dens eneste formål. Jeg tror også, at vi alle sammen i virkeligheden er klar over det; men af politiske grunde har næsten alle nuværende og tidligere ministre jo bestridt dette på det voldsomste. Jeg tror, tiden er kommet til, at vi hellere må nævne tingene ved deres rette navn i stedet for at bilde os selv og befolkningen ind, at vi beskytter dansk valuta ved denne lov. Gang på gang i den højtærede ministers tale skinner dette beskyttelsesformål igennem. Der tales om de vanskeligheder, som ville opstå, hvis vi åbnede vort marked for udlandet gennem fuldført liberalisering. Senere siger ministeren — sp. 360 — at det

„sikkert vil være klogt, at man ved fremtidig importregulering ikke i alt for høj grad opretholder beskyttelsen af en industri, som alligevel ikke under frie forhold vil kunne klare sig“.

Det er jo ord, som jeg og andre i denne sal år efter år har gentaget, uden at nogen på regeringsbænkene lod sig påvirke deraf.

Jeg kunne nævne endnu flere udtalelser af den højtærede minister, men skal nøjes med at nævne det, om jeg så må sige, „dødsstød“, som den højtærede minister selv har tilføjet sin valutlov, få måneder før han blev minister. Det findes i Politiken for 4. marts 1957 — jeg beder om tilladelse til et kort citat. Her skriver professor Philip under overskriften „Overflødig at regulere importen“ følgende stærke ord:

„I dag sparer dansk importregulering os ikke valutatal værd at nævne, den

skaber heller ingen beskæftigelse, men den muliggør nogle prisaftaler, der ellers ikke ville kunne eksistere, og den beskytter gamle metoder og middelmådighed. Den er med til at forklare vor ringe produktivitetstilvækst inden for vor industri og fører til lidt lavere levestandard for befolkningen.“

Bedre kan det i virkeligheden ikke siges, og jeg kan erklære mig helt enig med den højtærede minister i disse udtalelser; men jeg må vel desværre frygte, at den højtærede minister ikke er helt enig med professoren af samme navn.

I denne forbindelse er det heller ikke uden interesse at lægge mærke til det andet lille regeringspartis stilling ved behandlingen af loven for et års tid siden. Som bekendt stillede retsforbundet ved tredje behandling i fjor forslag om helt at ophæve loven fra 1. januar 1957 med undtagelse af de daværende rationeringer for olie og benzin. Partiets ordfører, det ærede medlem hr. Tholstrup, ledsagede forslaget med følgende udtalelse — Folketingstidende 1956-57, sp. 1697 —:

„Det er slået fast, at vareforsyningsloven koster hundreder af millioner kroner i tab for landet som helhed, at den er et ganske ubrugeligt apparat til at sikre kronens købekraft med, og at den er et ganske ubrugeligt apparat til at skabe valutabalancen med. Af disse tre vægtige grunde kan vi ikke stemme for lovforslaget, men ønsker loven afviklet straks.“

Det er i sandhed ejendommelige parlamentariske forhold, vi for tiden har her i landet. Vi havde ventet, at om nogetsteds, så måtte det dog være her, retsforbundet skulle have nogle resultater ud af samarbejdet. Vi har hørt tale om varedirektoratets ophævelse og om handelens liberalisering. Intet af dette fremgår umiddelbart af dette lovforslag. Vi har hørt om, at vareforsyningsdirektoratet skulle ophæves og resterne af det henlægges under ministeriet, og mange andre lignende planer. Men det højeste, ministeren stiller retsforbundet i udsigt, er en mulig nedsættelse af personaletallet med ca. 10 pct. i den kommende tid.

På alle de områder, som dette høje ting hidtil har været stillet over for, har de to små regeringspartier udvist en sådan beskedenhed, at det næsten grænser til selv-